

Милостивият син

Живял някога един беден, много стар ром, единственото богатство на който били неговите трима снове. Те живеели на края на града, в една гървена барака, зад една стара фабрика където българите приемали борина за производство на камран. Тримата снове ходели за борина и гърва и с това се прехранвали. Старият ром, макар и болен, готвел на своите снове и ги посрещал с топла храна.

Една сутрин тримата млади роми впрегнали каруците и поели по тъмно към гората. Вечерта решили да тръгнат по-рано, тъй като буквите гървета били по-надалеч, та да могат да съберат повече. Старият им, немошен баща едвам си крепял душата, но изчакал да се приберат синовете му. Когато си дошли, намерили го да лежи на одъра* и да пъшка, все едно го удряли с дрянova тояга. Събрали се тримата му сина, плачели на главата му, а той им рекъл:

- Мои чеда, не плачете, дойде време да ви напусна и да отида при майка ви... Не съм богаташ, няма да ви оставя имане, но имам едно последно желание.

Като казал това, въздух не му стигнал да продължи. Синовете го гледали уплашено, малкият син му подал водичка и старецът продължил:

- Вие сте здрави мъже, Господ ви е надарил със сила, аз се гордея с вас.

Тогава големият брат рекъл на баща си:

- Кажу, татко, кажу каква е твоята воля?! - мислел, че старият ром ще им подари нещо.

Бащата се изкашлял тежко и промълвил:

- Когато умра, три вечери ще ме пазите на гроба ми, но един по един. Ти, като най-голям брат, ще си пръв.

Рекъл тези думи и издъхнал. Първата нощ големият брат направил отдалече една обиколка до гробищата и изчезнал в кръчмата. Прибрал се на сутринта в гървената им барака при своите братя. На втората вечер същото направил и вторият брат.

Дошъл ред и на най-младия ром да изпълни последна-